

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Νά σέ παραλουθήγη ὁ Ἐρνέστος; Δὲν εἶνε ἱκανὸς γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά;

— Καὶ ὅμως τὸ ἔχει κάμει. Εἶνε τρελὸς ἀπ' τὴν ζήλεια, ἢ ὁποῖός τινε τον κάνουν ἐξυλλόν.

— Ἀ! Λιάνα... Λιάνα!.. Ἀς δώσες ὁ Θεὸς νὰ γινῇ αὐτό! Θὰ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος πια! Κανένα σύννεφο στὴ ζωὴ μας. Θὰ φύγομε μακριά, ἀπ' τὸν κόσμον. Πολὺ μακριά! ἔκει πού δὲν θὰ μᾶς φτάνει ἡ κακία τοῦ κόσμου.

— Ναὶ Ζακ!..

— Ἀλλὰ Λιάνα... Ἀν ἤξερες...

— Τί; Πες μου...

— Φοβόμαι.

— Γιατί ἀγαπημένε μου;

— Νά, ὁ κινδὺς πρὸς. Ἡ μιὰ ἀναβολὴ διαδεχεται τὴν ἄλλη. Ἐτσι θὰ εὐθὺς ἴσως μὰ μέρα...

— Τί ἐννοεῖς Ζακ;

— Μὴ θυμώνεις γλυκερά μου Λιάνα. Εἶνε τόπος ὁ πόθος μου πού δὲν ξέρω τί λέω. Φοβόμαι πὺς θάρθῃ μιὰ μέρα πού βαρυσταμένη πια ἀπ' τὴν αὐτὴν τὴν λαχτάρα θὰ πάψῃ νὰ μὲ βλέπῃς.

— Ζακ!

— Μὴ μὲ παρεξηγῇς. Εἶμαι τόσο δυστυχισμένος! Δὲν βλέπω πούθεν τὴν ἐλπίδα πού συγκρατῶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δυναμῶναι νὰ προχωρῶν ἐμπρός. Τὸ καθεστὶ μοῦ λέει πὺς στὸ τέλος θὰ νικηθῶν ἀπ' τὴ δύναμι μας, ἀπ' τὴν ἀδυναμία μας...

— Ζακ! Ζακ!.. Ἀν ἤξερες πόσο μὲ πικραίνει μ' αὐτὰ σου τὰ λόγια. Κι' ὅμως θέπρε νάσαι πειδ χαρούμενος.

— Γιατί Λιάνα;

— Δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω αὐτό. Μὰ κάτι μοῦ λέει πὺς ἡ κρίσιμη στιγμή φθάνα.

— Εἶνε οἱ φόβοι σου, οἱ σονηθισμένοι σου φόβοι, ἀγαπῇ μου.

— Ὅχι Ζακ. Ἡ ὁποῖος τοῦ Ἐρνέστου ἔχουν μεγαλώσει ἔξω καὶ τὸ χαρακτήρ του. Ἡ φροντίδα νὰ μὴ τὴ συμβαίνει, καὶ τότε...

— Ποιες φορὲς τὸ ἐλπίσαμε αὐτό!

— Ναί, ἔχεις δικιο. Κι' ὅμως ἔχω ἀρχίσει νὰ ἐλπίζω. Τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή πού σου μιλῶ μὰ, παραφύλανε ἴσως...

— Γιατί τὸ λές αὐτό Λιάνα; Τί ἐννοεῖς;

— Ἦθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως ὅταν ἦρθα, μὰ δὲν μ' ἄφησε. Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὸ σπίτι ἔδα κάποιον ἀγνωστὸ στὴν ἀντικρινὴ γωνία. Προσποῖταν πὺς διαβίξει τὴν ἐφημερίδα τοῦ. Ἐπειδὴ πάντα προφυλάσσομαι ὅταν ἔρχομαι νὰ σὲ δῶ, τὸν ἔβλεπα πολὺ τὸν ἀγνωστὸν αὐτὸν. Φαινόταν ἐντελὸς ἀδιαφορὸς. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πὺς οἱ φόβοι μου δὲν εἶναι δικαιολογημένοι. Ἦως παρασύρονται ἀπ' τὴν καχυποψίαν μου. Κι' ὅμως ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βεβαιώθῃκα ὅτι τὸ πειδ χρησιμο. τὸ πειδ ἀπαράτη, τὸ πειδ σολήμιο, γιὰ μιὰ γυναῖκα ἐρωτευμένη εἶνε ἡ μεγάλη προφύλαξη, ἡ καχυποψία. Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἕνας ἄλλος διαβίτης...

— Τί θές νὰ πῇς ἀγαπημένε μου;

— Θέλω νὰ σοῦ πῶ πὺς δὲν εἶχα ἀδίκιο νὰ τὸν ἐπαπειθῶ. Μόλις προχώρησα παρόντα-πενήντα βήματα, γύρισα καὶ λοξοκοιτῶσα πίσω μου.

— Σὲ παρακολοῦθοις;

— Ἀκριβῶς. Μὲ παρακολοῦθοις μὲ τήχη, μὲ χίλιες προφυλάξεις, ἀπὸ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι, κρυμμένος πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους διαβίτες...

— Κ' ἐπειτα; Λέγε μου. Ἀν ἤξερες πόσο ἀνησυχῶ!

— Κατάλαβα πὺς δὲν θὰ μπορούσα νὰ τοῦ ξεφυγῶ. Καὶ σκέφτηκα νὰ περάσω ἀπ' τὴν οδοστῆς μου, ν' ἀνεβῶ στὸν γιαντῶ μου, νὰ πρὸς σὲ διαφρα καταςτήματα ν' ἀρχίσω νὰ ψωνίζω, στὴν τύχη, διάφορα μικροπράματα...

— Κι' αὐτός;

— Για μιὰ στιγμή τὸν ἔχασα. Για νὰ μὴ καταλάβῃ

πὺς τὸν εἶχε ἀντιληφθῇ, οὐκ γύρισα νὰ κοιτάξω πίσω. Μόνον ὅταν ἔμπαινα πούθεν νὰ ἐξοίγνα μιὰ λοξὴ ματιὰ ἔξω ἀπ' τὴ βιτρίνα. Φαίνεται ὅμως πὺς σκεόταν πολὺ μακριά, γιὰτὶ δὲν τὸν ἐβλεπα πούθεν. Ἐτσι ἐξελάσθηκα κ' ἐτρεῖξα νὰ περῶ ἀμέσως γιὰ νάρθω Ἀνεβαίνοντας στὸ ἀμάξι ἐκείνα μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω μου. Καὶ καλὶ δὲν τὸν εἶδα πούθεν. Για προφυλάξῃ δὲν εἶπα ἀμέσως; στὸν ἀμαξά τὴν διεύθυνσι σου. Τὸ ὅσον μιὰ διεύθυνσι, εἶται στὴν τύχη κι' ἐνὸς τὴν αὐτῇ προχωροῦσε, γύρισα προφυλακτικὰ κ' ἐκόνταξα πίσω. Εἶδα τότε ἕνα ἄλλο ἀμάξι νὰ μὲς ἀκολουθῇ καὶ φοβήθηκα. Ἐδῶκα στὸν ἀμαξά τὴν διεύθυνσι τῇς κομῆσης. Ὅταν ἐφθάσα ἐκεῖ εἶπα στὴν κομῆση τὴν μὲς συμβαίνει. Ἀνεβήκαμε μαζί στὸ ἔλανο πάτωμα τοῦ μεγάρου τῇς καὶ ρίχθηκε μιὰ ματιὰ στὸς γύρω δρόμους. Εἶδαμε τότε τὸν ἀγνωστὸ νὰ στέζει σὲ μιὰ γωνία, μὲ τὴν ἐφημερίδα πάντα στὸ χερί, σὺν ἀνθρώπους πού διαβίξει καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον...

— Ἀ, τὸν ἄθλιο!..

— Ἡ κόρη μου, μὲ συμβούλεψε νὰ μείνω σπῆτι τῇς καὶ νὰ σοῦ στείλω τὸν ἄνθρωπο τῇς μ' ἕνα σημείωμα, στὸ ὅπου νὰ σοῦ ἐξηγῇ τὴ συμβαίνει. Μὰ δὲν δεχθήκα. Μ' ἔπιασε ἀποτόμως ἕνας τρομερὸς θυμὸς, καὶ σὺν παρалоιγισμός, ἕνα ἀσυγκράτητο καπρίτσιο καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ τις συνέπειες, χωρὶς νὰ καταλογίσω τί κανὼ, ἔσπῆξα τὴν φίλη μου σὺν ἀγκαλιά μου, τὴν φίλη καὶ μίχτηκα στὶς σκάλες, σὺν τὸν τρελλὸ πού πέφτει στὴ φωτιά. Ἡ κομῆση μου θέλησε νὰ μὲ συγκρατήσῃ.

— Λιάνα, ἀγαπῇ μου, τρελλάθηκες!

— Μὴ μ' ἐμποδίζῃς... Ὁ Θεὸς τρεῖς κοντὰ του.

Ναί, ὁ ἀποφασίζω...

— Κι' ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος;

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου.

— Ἀν τὸν ἔχει βαλεὶ ὁ Ἐρνέστος νὰ σὲ παρακολοῦθῃ;

— Τόσο τὸ χειροτέρο γιὰ τὸν Ἐρνέστο! Ἀντίο ἀγαπῇ μου!.. Φεύγω!.. Ἀς γινῇ ὅτι γινῇ!.. Καὶ ἐβήκα καὶ, πηδήσα σ' ὁμαξί μου καὶ χωρὶς νὰ μίξω ματιὰ γύρω, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα, ἦρθα!

— Λιάνα!.. Λιάνα!.. Ἀγαπημένε μου!

Ἐκείνος τῇ θυσιᾷ αὐτῇ;

— Ναί Ζακ, γιὰ σενα, γιὰ τὴν ἀγάπῃ μας.

— Κι' ὁ ἀνθρώπος αὐτός;

— Δὲν ξέρω. Δὲν ξαναζιτῶτα νὰ δῶ τί ἀπέγινε. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει...

Καίτοι πότε νάρθῃ ἀνήσυχη καὶ λυπημένη

Ρίχτηκα, τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν γέμισα φιλή. Μιλήσαμε ὅστερα γιὰ τὸν κίνδυνο πού τὴν ἀπειλοῦσε. Πραγματικῶς τὴν παρακολοῦθοῦσαν κατ' ἐνέολην τοῦ Ἐρνέστου. Ἡ Λιάνα μὴ εἶπε τολμηρά:

— Ὅα τοῦ τὰ πῶ ὅλα! Τὸν λυποῦμαι, μὰ δὲν μπορῇ νὰ γίνῃ ἄλλοις. Τὸ ἀπορασια... Ὅα σὲ εἰδοποιῶ καὶ τὴν κόρη μου γιὰ ὅτι συμβῇ. Δὲν θέλω ν' ἀνησυχῇς. Βασίσου σὲ μένα...

Πρὶν αὐτὸ ἐξῆλθε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παρὰστυρο σὲ δρόμο. Δὲν φαινότανε κανεὶς. Τῇς πρῶτῃ νὰ τὴν συνδεδεῖσθαι μὰ δὲν δέχτηκε.

Πρὶν ἀποχωριστοῦμε μείνουμε ἀρκετὲς στιγμὲς ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Νοιώσαμε δυνατὴ συγκίνησι καὶ χτυποσῶν. Τῇ φιλοδοξία σὺν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μὴν τὴν ξαναδῶ πια...

Ἐφυγε... Καὶ τώρα μὲ σκετῶνται, μὲ συνερῶνται ἡ ἀγωνία...

Τί θὰ συμβῇ; Θεέ μου!.. Τί πρόκειται νὰ συμβῇ;

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον τῇς Λιάνας Σαβᾶς)

Μεσημέρι

Γύρισα σὲ σπῆτι μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά...

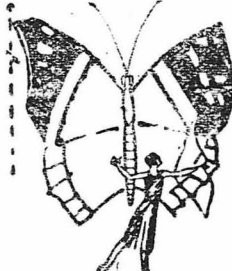
Ὁ Ἐρνέστος λείπει...

Βγήκε ἔξω, μοῦ εἶπαν, λίγο ὅστερα ἀπὸ μένα...

Πού νὰ εἶνε;

Καθουμαι καὶ τὸν περιμένω νάρθῃ, ἀνήσυχη καὶ λυπημένη...

Ποτέ μου δὲν αἰσθάνθηκα ἀγανία σὺν τὴν σημε-

οινή. Σὲ κάθε κρότο πού ἀκούω ἀναπηδῶ τρομαγμένη. Ἐκαμα τάχα φρόνιμα ν' ἀφήσω νὰ μὲ παρακολούθησῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; Γιατί εἶμαι βέβαιη πὼς μὲ παρακολούθησε...

Ἄν εἶνε ἄνθρωπος τοῦ Ἑορέστου, εἶμαι χαμένη, τὸ καθεστὶ τελείωσε πιά! Ὅταν ἔρθει θὰ καταλάβω ἀπ' τὸ πρόσωπό του τί συμβαίνει... Ἄς ἔρθῃ ὅμως Θεὸς μου! Ἄς ἔρθῃ... Κάθε στιγμή πού περνᾷ μὲ θανατώνει! Μοιροῦμαι νὰ τρέξω, νὰ φωνάξω, νὰ σπάσω κάτι, γιὰ νὰ γαληνέψῃ ἡ ταραγμένη μου ψυχὴ...

Αἰσθάνομαι τὴν ἀγωνία τοῦ κατηγορουμένου πού περιμένει τὴν κατὰδικαστικὴ ἀπόφασιν... Σβύνω!... Πεδαιῶ!...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἑορέστου Σαβᾶς)

Μετὰ τὸ μεσημέρι.

Ἡ ἀνυπομονησία μου μ' ἀνάγκασε νὰ τρέξω στὸ ἰδιωτικὸ γραφεῖο πρὸ τῆς θύρας. Ζήτησα πληροφορίας. Ὁ διευθυντὴς μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔξερε τίποτε ἀκόμη καὶ εἶχε δίκην ἴσως. Ἐγὼ ὅμως ὑπέφερα. Χτύπησα τὴ γροθιά μου στὸ τραπέζι καὶ οὐρλιαξα:

— Ἀπαυτὼ νὰ μάθω!... Μιλήστε μου!...

Μὲ καθιστοῦσαν. Μοῦ εἶπαν πὼς δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμα ὁ ντε-τεκτιβ πού ἀνέλαβε τὴν ὑπεθεσί μου. Μοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ μοῦ στείλουν τὴν ἐκθεσί του πόλις θὰ γύριζε.

Ἡ δικαιολογία τους ἦταν λογικὴ. Ζήτησα συγγνώμην καὶ ἔφυγα ἀποφατισμένος νὰ περιμένω λίγες ἀκόμα ὥρες...

Λίγες ὥρες... Ὀλόκληρα χρόνια δηλαδὴ!...

Γύρισα σπίτι. Ἡ Λιάνα εἶχε γυρίσει ἐπίσης. Τὴν εἶδα νάῃσται στὸ γραφεῖο μου, δεξιὴ καὶ σινεσταλμένη. Γιατί;...

— Ἡδὲς Ἑορέστε; μοῦ εἶπε.

Καταλαβαὶνὰ πὼς ἦταν βαθειὰ συνζινημένη. Κι' ἀμέσως τῆς μίλησα χωρὶς περιστροφές:

— Τι ἔχεις ἀγάπη μου; Φαίνεται τόσο ταραγμένη!

— Ταραγμένη!... Ἑορέστε!...

Κ' ἐχλωμασε... Ἄν δὲν τὴν κρατοῦσα θὰ ἔπεφτε.

— Εἶσαι ἄρρωστη; τῆς εἶπα.

— Ὅχι... ὅχι...

— Φαίνεται τόσο ἀποκαμωμένη; Ὑποφέρετε; Γιατί; Τι σοῦ συμβαίνει;

— Τίποτε φίλε μου... Μία μικρὴ νευρική κρίσις ἦταν... πάει πιά ἐπέρας...

Μιλοῦσα καὶ κτύπαζε τὴν Λιάνα στὸ πρόσωπο. Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα τόσο ἀνήσυχη.

Τι τῆς συνέβαινε;

Μολαταῦτα δὲν τὴν ρώτησα καθόλου πού πήγε τὸ πρωτὶ. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόνος. Τὴν ὑποψιάζομαι ἐνοχλῆναι καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ριχτῶ καὶ νὰ τὴν πνίξω, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος στὴν σκέψιν ὅτι μποροῦσε νὰ εἶνε καὶ αὐτὴ ντερεπόμουν γιὰ τὰ μέτρα πού ἔλαβα ἐναντίον τῆς.

Τραβήσα νὰ φύγω ὅταν τὴν ἀκουσα νὰ μοῦ λέη δεξιὰ:

— Πέρασε ἀπὸ τὴν λέσχη τὸ πρωτὶ Ἑορέστο;

— Ναί, γιατί;

— Εἶδες τὸν κ. Μονέ;

— Ὅχι. Φαντάζομαι πὼς θὰ εἶναι ἀκόμα ἄρρωστος.

Δὲν εἶπα τίποτε ἄλλο.

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, οὔτε ἀγγίξαμε καὶ τὰ φαγητά.

Ἐμέναμε βουβοὶ καὶ οἱ δύο, χωρὶς νὰ μιλοῦμε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, σὰν νὰ μὴν ἐγγύριζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Τὴν κίττα νὰ προσποιεῖται ὅτι τρώει καὶ αzeitόμουν ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ ἐμάθαινα τὰ πάντα, τὰ πάντα...

Τὰ πάντα; Γι';...

Θεὸς μου! πόσο μὲ βασανίζει αὐτὴ ἡ ἀοριστία!...

Σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἐντελῶς νησιότικοι σχεδόν. Ἡ Λιάνα πήγε στὴν κάμαρά της.

— Θὰ βῇ; τὸ ἀπόγευμα; τὴν ρώτησα.

— Ὅχι... Σὺ Ἑορέστε!... Θα φύγεις;

Ἐχόμιασα!... Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ... Τέλος τῆς ἀπάντησα:

— Ναί, θὰ βῶ σε λίγο. Θὰ πάω νὰ δῶ κάποιον αὐτοκίνητο πού πουλιέται σὲ τιμὴ εὐκαιρίας. Τί λές;

— Ἀ... Τίποτα...

— Εἶσαι σύμφωνη μαζί μου; Θές νὰ τὸ ἀγοράσουμε;

Στὴν ἐρώτησί μου αὐτὴ γέλασε παράξενα καὶ μοῦ εἶπε:

— Κάμε ὅπως θέλεις...

— Γιατί μοῦ τὸ λές αὐτὸ Λιάνα; Δὲν σ' ἐνδιαφέρει ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ;

— Ναί... ὅχι... Δὲν ἔχω τέλος πάντων... Κάμε ὅπως σοῦ ἄρесе...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Γάλλος ποιητὴς τοῦ μεσαίου αἰῶνος Βιοκλέν ντε Ὑβρέτο, ἦταν τρομερὰ ἐρωτευμένος μὲ κάποια νὰ ἡ ὁποία δὲν ἀνταπεκρίντο στὸ ἀσθημὰ του. Ὁ ἐκκεντρικὸς τότε ποιητὴς, τῆς ἔγραψε τὸ ἑξῆς πρωτοτυπίατο ἐρωτικὸ γράμμα:

«Τὰ σῶκα, ξέρω καλὰ ὅτι δὲν σὰς ἀρέσουν. Μήπως ὅμως παύουν γι' αὐτὸ νὰ εἶνε ὡραία;... Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἐρωτὰ μου γιὰ σὰς... Τὸν περιφρονεῖτε! Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε ὑπέροχος!»

Υ. Γ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὸ γράμμα μου αὐτὸ, γιατί τὸ θεωρῶ ὡς τὸ καλλίτερο ἔργο μου... καὶ καθὼς θὰ ξέρετε ἴσως, δὲν κρατῶ ποτὲ ἀντίγραφο τῶν ἐργῶν μου...

Στὴν Ἀγγλία ὑπῆρχε κάποτε μία γυναῖκα συγγραφεῖς, ἀγνωστὴ σήμερον ἡ Marguerite Lucas, auchesse de New-Castle, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἐν ὄψι χρόνις, ἐγράφετο διηγήματα ἀπὸ τοὺς συγγραφῶν τῆς κριτικούς!

Οἱ ὑπερβολικοὶ αὐτοὶ ἔπαινοι, — οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθησαν, ὅπως ἀλλοίμοιο συμβαίνει συνήθως, σαπυροφόρους — τῆς εἶχαν, καθὼς ἦταν ἐπὶ ὁμοίᾳ, παραπονοῦναι τὸ κεφάλι. Καί, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Μπρισε, στὸν πρόλογόν τῶν ἔργων τῆς ἔγραψε ἡ ἴδια γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς:

«Ὁ Παναγὸς εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ προστάξῃ τὴν γῆν νὰ περιβάλῃ τὴν ταπεινὴν του δοῦλη μὲ μεγαλοφῶν ἀπὸ τὰ πῶ μικρὰ τῆς χρόνι...»

Ἐνα βράδυ πού ἐπαίλτο ὁ Ταρτοφόρος, ἡ διάσημος, τραγουδίστρια Σαμιλλὲ πήγε νὰ εἰσέλθῃ ἐν Μολιέρο στὸ καμαρίνι του. Δὲν εἶχε προφῆσαι ὅμως καλὰ-καλὰ τὰ τοῦ ἐκφράσει τὸν θαυμασμὸν τῆς καὶ νὰ συγχαρῇ τὴν ἰδίαν τῆς, δὲν ὁ Μολιέρος ἀρνήθηται ἔστω καὶ ἀπὸ τὸ καθῆμα του καὶ ὅχιος νὰ οὐρλιάξῃ, τραβώντας τὰ μαλλιά του:

— Ἀ, σικίλλ!... Ἀ, κακοῦργο!...

Ἡ Σαμιλλὲ τῆσσε. Ἡδὲς σιγμὴν ὑπέθεσε ὅτι ὁ μέγας κομμοδονογράφος εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ καμὴν νευρική κρίσιν. Ὁ Μολιέρος ὅμως σὲ λίγο συνέληξε, καὶ μόλις ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ τῆς, τῆς εἶπε χαμογελῶντα:

— Μα συγχωρεῖτε κυρία μου... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐκπλήττεσθε μὲτὸν τρόπο μου... Ἐγὼ δυστυχῶς μὰ πολὺ κακὴ συνήθεια! Μιὰς ἀκούσας ἦτο ποτὶ νὰ κακομεταχειρίζεται τοὺς στίχους μου, γίνονται ἔξω φρενῶν καὶ δὲν ξέρω πλέον εἴτε τί λέω, εἴτε τί κάνω, εἴτε πού ἐπ'ἀκούμαι... Καί, τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού μοῦ μιλοῦσατε, ἀκουσα σὴν οὐκὴ τὸν ἴδιόν μου καί τὴν Ταρτοφόρο καὶ ἀπεγέλει στεγὰ μὲν ἀπὸ τῆς ὁρατοῦσας τιμῆς τοῦ ἔργου... Συνεχίζετε, λοιπόν, τὴν κουβέρτα σας... Τί λέγατε;...

Τὴν ἀποχὴ τοῦ μεγάλου δραματικοῦ ποιητοῦ τῆς Γαλλίας, κορυφαίου, ἔχοντος στὸ Παρίσι ἕνα δραματικὸν συγγραφεῖς, ὁ ντε λὰ Σέρ, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔγραψε ὅσα πολὺ λαϊκά. Ὁ ντε λὰ Σέρ, ἂν καὶ εἶχε γνωρίσει πολλοὺς λαϊκοὺς θεατρίκους, δὲν ἠμποροῦσε ἐν τούτοις νὰ ὑποφέρει τὸν Κορηλίου, τὸν ὁποῖον θεωροῦσε ὡς ἀντίρροτό του.

Στὴν προμερὰ κάποιον ὄραν τὸν ντε λὰ Σέρ, τὸ κοινὸν ἔσπετος τότεν ἄθεο νὰ παρακολούθησιν τὴν παράστασιν, ὥστε, ἀπὸ τὸν πολὺν οἰκτισμὸν, τόσοσος «πορτιέρες» τοῦ θεάτρου... ἐδοῦσαν!

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτοῦ, ὁ ντε λὰ Σέρ ἐγύρισε σὲ μερικὸς φίλους τοῦ Κορηλίου καὶ τοῖς εἶπεν ὑπερήφανα:

— Νὰ πῆτε σὸν φίλον σας πὼς δὲν θὰ τὸν ἀναρωτήσω ὡς ἀνώτερό μου, παρὰ μόνον διὰ ὅς μιν προμερὰ ἔγρον του οἰκειωτῆ τόσοσος οἰκτισμὸς ὥστε νὰ... σκάσουν π' ἐν τ' ἐ πορτιέρες!...

Ὁ μέγας ποιητὴς Καμὸνς, μὰ μέγα πού περιόχτος ἀπὸ ἕνα σκεπὸν δογματικὸν τῆς Διαφωτῆς, ἀκούσε τὸν ἰδιοκτετῆ ἐνὸς μαγαζιῶ ἐίδῶν πορτιέρας νὰ ἀπαγγέλλῃ μερικὸς στίχους του, κατ' ἄθλιον τρόπον.

Ὁ Καμὸνς χροῖς νὰ πῇ τίποτις, μὴνές μὲς στὸ μαγαζὶ καὶ μὲ τὸ μπαποτὸν του... ἐθουμάτις τέσσερα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα βίβα πορτιέρας. Κατόπιν, γυρίζοντας πρὸς τὸν... φιλόμουσο ἔμπορον, τοῦ εἶπε μὲ ἀπάθεια:

— Σὲ ἀκούσα φίλε μου νὰ μοῦ καταστρέφεις ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τετραστῆχά μου... Ἐσπασί καὶ γὼ μπροστά σου τέσσερα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βίβα σου! Τώρα, εἰμαστε ἴσα!

Καὶ χαριετῆς ἱσποτικὸς τὸν ἐν λόγῳ ἔμπορον ἀνέχθη.

